

2. Kas nõukogu 21. detsembri 1988. aasta esimese direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 5 lõike 1 punkte a ja b tuleb tõlgendada nii, et tasulise viitamisteenuse osutaja, kes teeb reklaami tellijatele kättesaadavaks märksõnad, mis kujutavad endast või imiteerivad registreeritud kaubamärke ning korraldab viitamislepingu raames nende märksõnade põhjal privilegeeritud reklaamlinkide tekitamist ja kuvamist, mis suunavad veebilehtedele, kus pakutakse kaubamärgiregistree-ringutega hõlmatud kaupadega identseid või sarnaseid kaupu, kasutab neid kaubamärke viisil, mida kaubamärkide omanikul on õigus takistada?

3. Kas juhul, kui selline kasutamine ei kujuta endast kasutamist, mida kaubamärgi omanikul on direktiivi või määruse ⁽¹⁾ alusel õigus takistada, võib tasulise viitamisteenuse osutajat pidada infoühiskonna teenuse pakkujaks, mis seisneb teenuse saaja poolt pakutava teabe talletamises 8. juuni 2000. aasta direktiivi 2000/31/EÜ ⁽²⁾ artikli 14 tähenduses, mistõttu tema vastutus ei teki enne seda, kui kaubamärgiomanik teavitab teda tähise ebaseaduslikust kasutamisest reklaamitelli poolt?

⁽¹⁾ Nõukogu 21. detsembri 1988. aasta esimene direktiiv kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1989, L 40, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 92).

⁽²⁾ Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146).

⁽³⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2000. aasta direktiiv 2000/31/EÜ infoühiskonna teenuste teatavate õiguslike aspektide, eriti elektroonilise kaubanduse kohta siseturul („direktiiv elektroonilise kaubanduse kohta“) (EÜT 2000, L 178, lk 1; ELT eriväljaanne 13/25, lk 399).

4. juuni 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-244/08)

(2008/C 209/42)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: A. Aresu ja M. Afonso)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et Itaalia Vabariik rikkus nõukogu 6. detsembri 1979. aasta kaheksanda direktiivi 79/1072/EMÜ ⁽¹⁾ (kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — välismaal asuvatele maksukohustuslastele käibemaksu tagastamise kord) artiklit 1 ja nõukogu 17. novembri 1986. aasta kolmeteistkümnenda direktiivi 86/560/EMÜ ⁽²⁾ (kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühenduse territooriumil registreerimata maksukohustuslastele käibemaksu tagastamise kord) artiklit 1, kuna ta kohustab maksukohustuslast — kelle peamine asukoht on mõnes liikmesriigis või kolmandas riigis, kuid kellel on majandustegevuse asukoht, kust vaadeldaval ajavahemikul on Itaalias kaupu müüdud või teenuseid osutatud — saama sisendkäibemaksu tagasi mitte mahaarvamise kaudu vaid nimetatud direktiivides ette nähtud skeeme kasutades, kuigi kaupade ja teenuste ost ei olnud toimunud mitte Itaalias majandustegevuse asukoha vaid otseselt peamise asukoha kaudu;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon palub käesolevas hagis Euroopa Kohtul tuvastada, et ühenduse õigusega on vastuolus Itaalia Vabariigi meede, mis kohustab käibemaksukohustuslast — kelle peamine asukoht on mõnes liikmesriigis või kolmandas riigis, kuid kellel on Itaalias majandustegevuse asukoht, kust vaadeldaval ajavahemikul on Itaalias kaupu müüdud või teenuseid osutatud — saama sisendkäibemaksu tagasi mitte tavapärase mahaarvamis skeemi kaudu, mille näeb ette direktiivi 77/388/EMÜ ⁽³⁾ (kuues käibemaksudirektiiv) üldnorm, vaid direktiivis 79/1072/EMÜ (kaheksas käibemaksudirektiiv) ja direktiivis 86/560/EMÜ (kolmeteistkümnend käibemaksudirektiiv) ette nähtud skeeme kasutades, kuigi kaupade ja teenuste ost ei olnud toimunud mitte Itaalias majandustegevuse asukoha vaid otseselt peamise asukoha kaudu, mis asub välismaal.

Niisugune meede, mis muudab asjaomastele maksumaksjatele nende maksukohustuste täitmise ülemäära raskeks, on komisjoni arvates vastuolus ülalnimetatud käibemaksudirektiivide aluspõhimõtetega, mis näevad ette, et välismaisel maksumaksjal, kellel on Itaalias majandustegevuse asukoht ja kes teostab sellest

asukohast majandustegevust Itaalias, peab olema võimalik kasutada tavapäraselt kuuendas direktiivis ette nähtud mahaarvamise skeemi isegi juhul, kui mõned äritehingud tehakse otseselt peamise asukoha kaudu.

⁽¹⁾ EÜT L 331, lk 11; ELT eriväljaanne 09/01, lk 79.

⁽²⁾ EÜT L 326, lk 40; ELT eriväljaanne 09/01, lk 129.

⁽³⁾ Nõukogu kuues 17. mai 1977. aasta direktiiv 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23).

3. juunil 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Soome Vabariik

(Kohtuasi C-246/08)

(2008/C 209/43)

Kohtumenetluse keel: soome

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: P. Aalto, D. Triantafyllou)

Kostja: Soome Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Soome Vabariik ei maksustanud käibemaksuga riigi õigusabibüroode (nende töötajatena tegutsevate avalike õigusnõustajate) poolt õigusabiregulatsiooni kohaselt osalise hüvitise eest osutatavaid õigusteenuseid, samal ajal kui eranõustajate osutatavad samasugused teenused on käibemaksuga maksustatud, rikkus ta kuuenda käibemaksudirektiivi 77/388/EMÜ ⁽¹⁾ artikli 2 lõikest 1 ja artikli 4 lõigetest 1, 2 ja 5 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Soome Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Soomes võib õigusabi saaja kohtumenetlustes valida nõustajaks avaliku õigusnõustaja või eranõustaja. Avalike õigusnõustajate poolt osalise hüvitise eest osutatavad teenused on käibemaksuvabad, samal ajal kui eranõustajate poolt osalise hüvitise eest osutatavad teenused on käibemaksuga maksustatud. Komisjon leiab, et käesoleval juhul on tegemist samasuguste teenuste erineva käibemaksualase kohtlemisega, mis mõjutab ühenduse omavahendeid.

Komisjon leiab, et riigi õigusabibüroode poolt kohtumenetlustes osutatavad teenused ei kuulu kuuenda käibemaksudirektiivi artikli 4 lõike 5 esimese lõigu kohaldamisalasse. Kõnealused teenused on selgelt käibemaksuvabad juhul, kui need osutatakse hüvitist saamata. Kui aga õigusabi saaja maksab teenuse eest, ei saa riigi õigusabibüroo osutatavaid teenuseid pidada käibemaksuvabadeks.

Käibemaksudirektiivi artikli 4 lõike 5 teises lõigus on sätestatud, et avalik-õiguslikke organisatsioone käsitatakse maksukohustuslasena seoses tegevusega, mida nad teevad ametivõimudena, kui erinev kohtlemine tooks kaasa konkurentsi olulise moonutamise. Komisjon leiab, et juhul, kui riigi õigusabibüroosid käsitatakse ametivõimudena tegutsevatena, tooks maksukohustuse kohaldamata jätmine kaasa konkurentsi olulise moonutamise. Seetõttu tuleb neid pidada käibemaksukohustuslasteks.

⁽¹⁾ Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuues direktiiv kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT 1977, L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23).

9. juunil 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Kreeka Vabariik

(Kohtuasi C-248/08)

(2008/C 209/44)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: Eleni Tserepa-Lacombe ja A. Markoulli)

Kostja: Kreeka Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et Kreeka Vabariik on rikkunud määruse (EÜ) nr 1774/2002 ⁽¹⁾, milles sätestatakse muuks otstarbeks kui inimtoiduks ettenähtud loomsete kõrvalsaaduste sanitaareeskirjad, artikli 4 lõike 2 punktides a ja c, artikli 5 lõike 2 punktist c, artikli 6 lõike 2 punktist b, artiklitest 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 ja 26 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt.